

4 a 600 Rd. aarlig — maa være tilstrækkeligt for Finantsministeren til at overveie deres Andragende, for at se, om en saadan Indtægt kan komme ind i Statskassen. Forøvrigt oplyste jeg allerede ved Sagens forrige Behandling, at Ansøgerne sige, at de have været hos Finantsministeren. Denne derimod siger vel ikke ligefrem, at det ikke er Tilfældet, men han siger, at de under denne Form — saaledes opfatte jeg ham — ikke have været hos ham. Udvalget har taget denne Stilling under Overveie, og man har fundet, at Finantsministeren først under denne nye Form maatte overveie, hvad der kunde gjøres ud af denne Sag. Det Samme er Tilfældet med en Sag, som jeg senere skal komme til. — Jeg skal nu foreløbig overprøve de Numre, der kun ere anbefalede af Mindretal, og jeg kommer da til Nr. 21, nemlig et Andragende fra forhenværende Skolelærer Hans Christian Fog af Vodder i Sønderlev Amt. Denne Mand blev i 1867 affædiget paa Grund af Edsnegtelse, og indtil 1872 fik han 96 Rd. aarlig i Understøttelse af Finantsministeren i Genhold til Loven af 24de Marts 1865, men derpaa slap den op, grundet paa, at han ikke havde været fast ansat Lærer i 10 Aar. Han har imidlertid været Lærer for sin Fader i 19 Aar, hvorfor han har faaet en meget bestyrdet Søn. Han synes derhos at være en arbejdsom, flittig og noget tilbageholden Mand, der har fundet sig i bestyrdne Aar i Haab om at komme til at fortsætte sin Faders Gjerning, hvad han ogsaa kom til, men han blev da, som sagt, affædiget paa Grund af Edsnegtelse. Da det vel i sin Almindelighed maa siges, at det ikke er rigtigt at gaa udenfor de reglementerede Understøttelses- og Pensjonslove, kunde det synes, at der her vilde foreligge et afvigende Exempel; men man har troet at turde gjøre det, da denne Mand saalænge har været offentlig ansat Lærer, nemlig i 28 Aar, og altsaa rammes noget ubilligt. Man har saa meget mere havt Grund til at gjøre det, som der i hans Ansøgning saavel som i de Ubefalinger, han har, synes at foreligge tilstrækkelige Oplysninger om, at Manden er en saadan Karakter, at han fortjener at komme i Betragtning. (Anmærker: Den ærede Ordfører oversprang den zoologiske Have!) Det ærede Medlem minder mig om, at jeg oversprang den zoologiske Have. Med Hensyn hertil skal jeg bemærke, at Udvalget har været enigt om at anbefale det paagjældende Selskabs Andragende. Det søger om at blive fri for en Leieafgift af 750 Rd., og man har været enigt om at foreslaa Andragendet henvis til Indenrigsministeren, paa Grund af det virkelig smukke Formaal, dette Selskab har. Man er nemlig ikke blind for de gavnlige Følger, denne Udspredelse kan have baade for Ungre og Eldre, og man har derfor maattet sætte Pris paa, at Betalingen blev saa billig som mulig. Da Ansøgerne i deres Andragende sige,

at det slet ikke for dem kommer an paa at tjene Penge, hvorfor de fremdeles ville søge at holde Billetpriisen nede til 1 Mark, og da de ikke ville tage mere end almindelig Rente, hvilken Udvalget er gaaet ud fra ikke er over 4 pCt., har man ment, at der, saalænge Selskabet beholdt dette smukke Formaal for Die, var tilstrækkelig Grund for Staten til at imødekomme dette Selskab, ligesom den viser Imødekommen paa saa mange andre Punkter, hvor der er Tale om Kunst og Videnskab. Der er jo ogsaa Noget, der kan have en videnskabelig, ialt fald en positiv videnskabelig Interesse, om jeg maa bruge dette Udtryk. Udvalget skal derfor paa det Bedste anbefale dette Andragende til den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed. — Andragendet under Nr. 24 har Udvalget vel været enigt om ikke at kunne anbefale, men jeg vil for min Part sige, at jeg ved at gennemlese de Aktstykker, denne Mand, nemlig Arkivsekretær Berlien, har forelagt, har faaet det Indtryk, at han, forsaavidt alle de Arbejder, han har for, have nogen Værdi, hvilket Udvalget ikke har kunnet bedømme, jo kan henvende sig paa et andet Sted, nemlig til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. De Ting, han væsentlig synes at synde med, nemlig Afdelsregistre, maa jo ogsaa have særdeles Interesse for Afdelsmandene, som derfor særlig kunne tage sig af denne Mand og hans Samlinger. — Andragendet under Nr. 26 er fra Invalid Jens Peter Jensen. Udvalget har ikke kunnet indlade sig paa dette Andragende og har derved — det er derfor jeg omtaler det — stillet sig paa en noget anden Maade, end det ellers pleier overfor Invalider. Der har imidlertid været en særlig Grund dertil. Den vedkommende Mand siger vel, at han er villig til at møde paa et hvilket som helst Sted for at lade sig undersøge, men dels har Distriktslægen erklæret, at han ikke er lidende af sit Saar, og dels er hans Ansøgning ikke i mindste Maade bilagt Hverken fra Sogneraadet eller fra nogen som helst Læge. Den ser altsaa noget løs ud, og derfor er det, man har brugt det Udtryk, at Udvalget ikke kan „indlade sig paa“ at anbefale dette Andragende. — Jeg kommer nu til Andragendet under Nr. 27, der, som ærede Medlemmer ville se, er fra 611 Lodseiere omkring Arresø. De bedrøvede sig over, at Vandstanden i Søen bliver for høj, fordi at Fabrikerne skulle drives ved Vandkraft. Da Afløbet ved Arresø altid bliver højere og højere, idet det tilstoppes med Siv og andre Bestanddele, og da Fabriken ved Frederiksværk fremdeles skal drives, og da Vandstanden derved bliver højere og højere, følger deraf, at 2,000 Ddr. Land efter Andragernes Opfattelse lide betydelig Skade. Dels kan der nemlig ikke dyrkes Korn i den Egn, og dels blive endog Moserne ligefrem ødelagte saaledes, at Tørv er meget dyr, hvilket er til stor Meen for den fattige Befolkning i Omegnen. De sige i Andragendet, at de baade skrift-